

Од Србије преко Утопије до Недођије

У данашњој Србији, земљи у којој је огроман број становника на рубу потпуног сиромаштва, тачније беде налик оној описаној у Дикенсовим романима, било каква прича о култури и уметности делује у најмању руку као елитизам и опасно помањкање смисла за реалност. Међутим, један од важних разлога таквог стања, поред економије, корупције и плљачкашке квази-елите, јесте и наша културна политика, која, уз краткотрајне прекиде, доследно помаже, финансира и форсира уметничка дела и пројекте који приказују ружно лице Србије (свака држава га има, и сваки народ, као и сваки човек, али га не приказују тако здружено, демонстративно и готово опсесивно, финансирајући још та приказанија новцем тих истих, *ружних, прљавих, злих* сународника, тј пореских обвезника), те тиме додатно деморализује, понижава и анестезира своје за-сва-зла-овог-света-криве поданике, не би ли поред осталог, на крају, мирно и несвесно "испратили" (жаргоном певаљки речено) и губитак суверенитета. Поред тога, већина водећих медија данашње Србије и даље форсира петооктобарски постављене тезе о преваспитању и преумљењу нације, заборављајући да је прошло дванаест година од тада, те да је и даље инсистирање на вештачкој и неодрживој подели на заостале и примитивне, и напредне и космополитски оријентисане Србе, не само анахроно, већ неплодно и неодговорно губљење енергије и времена. Медији у Србији су на тај начин одавно престали да буду "сервис грађана" или "истине и помирења", стављајући себе у позицију свезнајућег тужиоца, судије и проповедника који неким чудом поседује неутуђиво право на морал и истину.

Са такве "супериорне" позиције, наоружани флоскулама о слободном новинарству, праву на истину и борбу против заосталости која их тако праведне и моралне окружује са свих страна, храбро су кренули у пројекат измене свести својих непросвећених сународника, и упркос великим жртвама које подносе, настављају и даље са својом племенитом мисијом. Не чуди онда што су промену власти дочекали са стрепњом и опрезом, спремни да организовано и унисано одреагују на било који наговештај евентуалног заокрета или чак и благог скретања са утврђеног курса српске културне политике. Тако је и настао "случај Коларевић", медијски исфабрикован и мајсторски спинован, али показало се, мудар превентивни потез свеколике "демократске јавности".

Испоставило се да и нису имали око чега да се брину, медији у Србији су наставили своју "просветитељску" мисију, уз мало козметичких промена и благо измењене иконографије, тек толико да се наивнима учини да брину о националним интересима (још увек) већинског народа Републике Србије. Међутим, једна готово невидљива промена курса, која је почела још пре пар година, у светлу најновијих догађаја око Хага, постаје све видљивија, а то је окретање од инсистирања да заосталим Србима објасне значење речи "истина и помирење", већ да их неприметно уведу у хрватски суб-културни, а потом и културни простор, као увод у тзв. *југосферу*, пројектовани пожељни модел за угледање и најбољи начин да Срби, наравно једнострано, забораве све, прихвате великодушно производе својих драгих западних сусједа (серије, глумачке, детерџенте, супе из кесице, продајне ланце, флаширану воду, радну снагу, лекове, конзерве...шта год), а на крају, што је дугорочно гледано најопасније, хрватску културну политику и хрватску историографију. О томе је писао и г. Коларевић у поменутом фамозном тексту, а професор Мило Ломпар је о тим феноменима објавио низ релевантних научних и публицистичких радова, прецизно аргументованих, тако да теме *титизма, хрватске културне политике, расрбљавања културног простора Срба, преименовање српског језика, прогон ћирилице, аутошовинизам*, већ имају свој академски оквир,

али просечни читаоци тешко да имају времена да би читали оно што универзитетски професор пише.

Ми плешемо... је, је, је

Пише: Маја Радонић
субота, 08 децембар 2012 12:06

